

Вірші
На
Конкурс Слова

2005р.

МІЙ ПОДАРУНОК

Ти прийми, мамусю рідна,
Мій маленький подарунок
Цей букет волошок синіх
І гарячий поцілунок.

Хай волошки нагадають
Нам усім про Україну,
Про її поля і луки,
Про глибоке небо синє.

Вірю я, що в Україні
Ми з тобою скоро будем,
І все лихо, всі пригоди
Між волошок там забудем.

Катерина Перелісна

МИ МАЛЕНЬКІ СУМЕНЯТА

Ми маленькі суменята
Любим маму, любим тата,
Щиро любим цю країну,
А найбільше Україну!

Ми все робим те, що гоже,
Як навчають батько й мати,
Поможи нам, любий Боже,
Українцями зростати –
На героїв виростати!

Олександр Олесь

РИБКИ

Вранці я біжу до річки,
Там пісок такий твердий!
Швидко скину черевички
Й стану босий у воді.

І вже рибок цілі зграї
Так і в'ються біля ніг!
Пальці дзьобають, кусають...
Смішно бачити малих!

Катерина Перелісна

ПЕРЕЛЯК

Ой, летіли три ворони
Всі підряд,
Побачили на ставочку
Жабенят.

Закричали три ворони:
„Кра! Кра! Кра!“
Полякались жабенята:
„Ква! Ква! Ква!“

Пострибали у водицю —
Стриб, стриб, стриб!
Полякали у ставочку
Риб, риб, риб!

Катерина Перелісна

ХТО Я

Хто я, що я? — Хочеш знати?
Українка моя мати,

Й батько мій вкраїнець зроду
І козацького він роду.

І хоч я малий ще нині,
Але вірний син Вкраїни,

І віддам свої всі сили
Україні моїй милій.

ЧОВНИК

Я сусідам помагав
Човника смолити,
І за те тепер завжди
Можу в нім сидіти.

Хоч він міцно до верби
Ланцюгом прип'ятий,
Та із нього добре так
У ставок стрибати.

Катерина Перелісна

ПІСЕНЬКА ПРО РАКА

Рак рачкує у ріці,
Розкидає камінці,
Ще й кричить:
Втікай усяк,
Я не риба вам, а рак!

Ще й кричить:
Втікай усяк,
Я не риба вам, а рак!

Рак, рак, неборак,
Як притисну, буде знак!

Рак, рак, неборак,
Як притисну, буде знак.

РИБОЛОВИ

Риболови ми завзяті;
Вудки — довгі гілочки,
Волосіння дав нам тато,
А дідусь — старі гачки.

На улов ми маєм кошик,
І торбину про запас,
Та ніяка рибка й досі
На гачок не йде до нас.

Катерина Перелісна

ЧЕРЕПАХИ

Черепахи невеличкі
Повиходили із річки,
Потихесенько ідуть,
Сірі панцері несуть,

Панцер — добра оборона!
Он летить до них ворона,
Їм не страшно, в панцер — раз!
„Не дістанеш в ньому нас!“

Катерина Перелісна

ТРИ МАТУСІ

Є у кожної дитини
Матінка єдина.
Та, що любить нас і дбає,
Розуму навчає.

Є у кожної дитини,
Навіть сиротини,
Наша Мати солов'їна
Рідна Україна.

І у кожному серденьку
Є і буде жити
Божа Мати — наша ненька,
Мати всього світу.

Леонід Полтава

РИБИ

Є різні риби у воді:
Товсті, тоненькі і худі,
Дрібненькі риби — малюки,
А є й великі — от-такі!

Є войовничі — із мечами,
З довжелезними хвостами.
Є рибки срібні й золоті,
Є дуже мудрі, є й пусті...

Живуть вони в річках і в морі
І все беруться до розмов,
Але ніколи не говорять,
Немов своїх не знають мов.

Набравши в ротик води,
Вони мовчать — мовчать завжди:
В воді не можна говорити,
Тож риби мовчки мусять жити.

Леонід Полтава

ГОСПОДИНЯ КВА

У ставочку біля тина
Жила собі господиня,
Звали її Ква.

Була собі головата,
І зелена і оката,
Господиня Ква.

І комарики і мухи
Всі боялися ропухи,
Господині Ква.

Та від снігу і від льоду
Заховалася під воду
Господиня Ква.

У пісочку поринула,
Не квакає, бо заснула,
Господиня Ква.

Катерина Перелісна

МОЛИТВА УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ

Боже на небі
Линуть до Тебе
Наші простенькі, дитячі слова.
Ми – твої діти,
Ми – твої квіти
Ми України надія нова.

Дай нам сміливість для думки і чину
Вірність народу без міри й межі
Боже, для нас збережи Україну!
Боже, для неї Ти нас збережи.

Сповнені віри
Просимо щиро
Ласки для нас у Святого Отця:
Щоб серце добре,
Мужне й хоробре,
Вірне Країні було до кінця.

Дай нам сміливість для думки і чину
Вірність народу без міри й межі
Боже, для нас збережи Україну!
Боже, для неї Ти нас збережи.

ВИШИВАНКА

Мама вишила мені
Квітами сорочку.
Квіти гарні, весняні:
— На, вдягай
Синочку.

В нитці — сонце
Золоте,
Пелюстки багрянні.
Ласка мамина цвіте
В тому вишиванні.

Вишиваночку візьму,
Швидко одягнуся.
Підійду і обніму
Я свою матусю.

В. Крищенко

СПИ ІСУСИКУ

Спи Ісусику маленький,
Люлі-лоді-люлі.
Божа Матінка колише
І до серця тулить.

Спи, Ісусику-Дитятко,
Баю-баю-баю,
Янголи Тобі із неба
Пісеньку співають.

А як збудиться Ісусик,
Піде в Україну,
І надію принесе Він
В кожна родину.

Діточок малих пригорне
До грудей руками:
"Відтепер Я в Україні
Буду жити з вами!"

МОЛИТВА

Боже, Господи Ісусе,
На колінцях я молюся —
Всі гріхи мені прости
І від лиха захисти.

Просвіти моє серденько,
Щоб я вчилася гарненько,
Щоб і вдома і у школі
Не робила зла ніколи.

І щоб тата шанувала,
Щоб матусі помагала,
Щоб жили ми всі здорові,
Завжди в мирі і любові.

Катерина Перелісна

МИ РОДУ КОЗАЦЬКОГО ДІТИ

Ми любимо сонце і квіти,
І сонце нам шле свій привіт.
Ми роду козацького діти,
Землі української цвіт.

В яку б не пішли ми дорогу,
Ти, пісне, над нами злітай!
Крокуючи гордо і вногу,
Ми славимо рідний наш край.

Наш приятель - сміливий вітер,
Відвага - це наш заповіт.
Ми роду козацького діти,
Землі української цвіт..

ВИШИВАНКА НАЗАРЧИКА

Вишивала молоденька
Мати вишиванку,
А синочок, як в'юночок,
Біля неї зранку.
Усе в'ється, зазирає
Цікава дитина.
— Виший, мамо, на сорочці
Мені Україну.
Виший славних козаченьків
І квітів багато.
Одягну я ту сорочку
На велике свято!

Є. Лециук

ПРО УКРАЇНУ ПАМ'ЯТАЙ

У всьому світі – кожен зна –
Є батьківщина лиш одна,
І в нас вона одна – єдина:
Це наша славна Україна.
Про Україну, рідний край,
Ти завжди пам'ятяй!

Хоча зросли ми в чужині,
Та рідні любимо пісні,
Співаймо ж їх хай знову й знову
Бренить між нами рідне слово.
Про Україну, рідний край,
Ти завжди пам'ятяй!

Не забувай Шевченка слів,
Про горду славу козаків,
Не забувай, що ти дитина
Землі, що зветься Україна.
Про Україну, рідний край,
Ти завжди пам'ятяй!

ЗІРКИ

Мов маленькі свічечки
Сяють в небі зірочки.
— А хто світить їх там, тату?
— Малесенькі янголята.

А чому не видно їх
Між зірок ясненьких тих?
— Бо вони такі прозорі,
Наче хвилечка у морі.

— Нащо ж світять ті зірки?
Щоб бавились діточки?
— Ні, ті зорі — не забава,
То там сяє Божа слава.

Катерина Перелісна

УКРАЇНО, КРАЮ РІДНИЙ!

Україно, краю рідний,
Тобі обіцяєм
В ділі, в слові вірним бути,
Тобі присягаєм.

Ріки, гори, полонини,
Чорнозем наш славний,
Чорне море і Карпати —
Все це край наш гарний.

Київської Русі діти,
Козацького роду,
Ми боролись вже віддавна
За нашу свободу.

Волю, правду, захистити
Ми все є готові.
Спільно будем працювати
В "сім'ї вольній, новій".

ТАБОРОВІ РАДОЩІ

Гей, що краще, друже-брате,
Як таборувати,
Серед лісу, серед бору
У наметі спати!..

І що ліпше, як при ватрі
Ввечері сидіти,
Пісеньок про СУМ співати,
З друзями радіти!..

Та й що лучче, як стояти
Вартовим на стійці
Чи у таборі на брамі,
Чи і на мандрівці!

Гей, немає краще-лучче,
Як у СУМ-і бути —
Всі ці радощі й пригоди,
Годі нам забути!

Роман Завадович

ОЙ У ЛУЗІ ЧЕРВОНА КАЛИНА

Ой у лузі червона калина похилилася, —
Чогось наша славна Україна зажурилася.
А ми тую червону калину підіймемо,
А ми нашу славну Україну, гей, гей, розвеселимо!

Маршкують наші добровольці у кривавий тан,
Визволяти рідну Україну з московських кайдан.
А ми тії московські кайдани розірвемо,
А ми нашу славну Україну, гей-гей, розвеселимо!

Як повіє буйнесенький вітер з широких степів,
То прославить по всій Україні Січових Стрільців.
А ми тую стрілецьку славу збережемо,
А ми нашу славну Україну, гей, гей, розвеселимо!

С. Чарнецький

ЛЕТИ НАША ПІСНЕ

Лети наша пісне юнацька в простори,
В могутнім акорді вітрів
На наші степи аж до Чорного моря,
На пишні лани, на високі гори
На землі де Київ і Львів.

Ми Спілка Української Молоді нині,
Ми творим братерський зв'язок:
Соборна, велика, одна Україна
Нас кличе тривожно до смілого чину,
До бою і перемог.

І "Бог і Батьківщина" величній гасла,
А в серцях безмежна любов
Світитимуть нам і ніколи не згаснуть,
Бо славу і щастя і честь України
Наш СУМ борнити готов.

ТО СОНЦЕ, ТО ЗОРІ НАД НАМИ

Встає з-за дрімучих лісів
Усміхнене сонце щоранку,
І будить пташиний нас спів
До збірки, молитви й сніданку.

Струнками рядами стоїть
Сумівське юнацтво на збірці,
Над ним рідний прапор шумить
З високої щогли на гірці.

Він кличе: забудь все пусте,
Тут кожної шкода хвилини —
Юнацтво у СУМі росте
Для Бога і для України.

За днем проминає нам день,
То сонце, то зорі над нами,—
Ми сонцю співаєм пісень
І табір квітчаєм зірками.

ПРЕЧИСТА ДІВО, РАДУЙСЯ!

Тебе благаєм в радісну годину,
Коли навколо все цвіте і зріє,
Храни нам рідну неньку Україну,
Пречиста Діво, радуйся, Маріє!

Тобі приносим радіщі і болі,
Всі сподівання і рожеві мрії,
Дай нам щасливо жити в братнім колі,
Пречиста Діво, радуйся, Маріє!

Встає Україна в величі і славі,
Народ під вільним стягом молодіє,
Храни нас Мати, у своїй Державі,
Пречиста Діво, радуйся, Маріє!

І СЕРЦЕ ТАК ГОВОРИТЬ..

Матусенька мені говорить,
Про наш чудовий Рідний Край,
Де тихі води, ясні зорі.
Квітчастий луг, зелений гай.
А в тім гаю пташині хори —

І серце так говорить...

Матусенька мені говорить,
Що хоч живем на чужині,
Про рідні села, ниви, гори,
Ми не забудемо, о ні,
Не здавить нас ні сум, ні горе —

І серце так говорить...

Матусенька мені говорить,
Що прийде день, що прийде час:
Заграє вільно рідне море,
І Рідний Край покличе нас
На тихі води, ясні зорі —

І серце так говорить...

М.П.

СОЛОДКА ЗЕМЛЯ

Босоніж стежка побіжить
левадою, в городи...
Як любо тут, як славно жить
серед цієї вроди.

Кохаю край наш дорогий,
що зветься Україна.
Вітчизні хочу я своїй
зрости достойним сином.

Є в світі зваби немалі,
цікава стежка кожна...
Але до рідної землі
збайдужитись не можна.

Люби, шануй, піднось до зір
її пісні і мову.
Нема солодшої, повір,
за неї пречудову.

Володимир Коломієць

ЗОРИ

Мамо любя, глянь, як сяють
Ясно зорі золоті!
Кажуть люди: то не зорі —
Сяють душі то святі.

Кажуть: хто у нас на світі
Вік свій праведно прожив,
Хто умів людей любити,
Зла ніколи не робив,—

Бог того послав на небо
Ясно зіркою сіять...
Правда, мамо,— то все душі,
А не зорі там горять?

Так навчи ж мене, голубко,
Щоб і я так прожила:
Щоб добро робити вміла
І робить не вміла зла!

Борис Грінченко

ЮНАЦЬКИЙ ЗЛЕТ

Гей, зліталися дужі орлята,
Готувались у дальній лет, -
Це сумівське юнацтво крилате
На весняний зібралось Злет.

Станем ми на змагання спортові,
На мистецькі й на конкурс знання
Із історії й рідної мови,
Пісня теж задзвенить голосна!

І хоч нам наша доля судила
На землі народитись чужій, -
Віддамо Україні всі сили,
В змагу волі pomoже їй!

Гартуйсь, міцна сумівська зміно,
Ми - українське плем'я бойове,
Бо наше гасло - "Бог і Україна"
Нам завжди світить і в серцях живе!

Валентина Юрченко

СУМ – НАША ГОРДІСТЬ!

При ватрі іскристій, сумівським вогні,
Зібралось юнацтво, мов члени рідні.
Палають їх очі й, мов річка рвучка,
Пливе їхня пісня, бадьора, грімка:

СУМ - наша гордість! СУМ - наша мрія!
В СУМ-і росте України надія.
Покликом СУМ-у хочемо жити:
Честь України - готов Боронити!

У бою геройським зродилась вона,
Як рвались кайдани й валилась тюрма.
На звук її ворог у страху німів,
Бо вістуном бурі той поклик гримів.

А як на чужину встелилась нам путь,
Сурмою дзвінкою судилось їй быть,
Щоб ми не забули, що тут - чужина,
Що в нас Батьківщина є тільки одна!

... У ватрі вогонь вже поволі погас.
Та ніколи не згасне він в серці у нас!
Наш шлях у майбутнє освітить нам він,
А в душах дзвенітиме пісня, як дзвін:

СУМ - наша гордість! СУМ - наша мрія!
В СУМ-і росте України надія.
Покликом СУМ-у хочемо жити:
Честь України - готов Боронити!

МИ ЙДЕМ НЕПОХИТНО

Ми молоді! У нас краса і сила.
Ми йдем, сини відважних козаків.
У нас у серці полум'я розцвіло,
А на устах зацвів бадьорий спів.

Ми йдем непохитно і сміло,
Нам сонце визначає шлях,
І з нами до маршу наспіли
Вітри в українських степах.

Нам снились сні про світлі перемоги
В важких боях, у труді життєвім,
І ми уже не зійдемо з дороги,
Що заведе нас в рідний власний дім.

І знаєм ми, що з нами пісня лине,
Могутня пісня молодих грудей,
Бо з нами молодь всеї України
Упертим кроком все вперед іде.

Ми йдем непохитно і сміло,
Нам сонце визначає шлях,
І з нами до маршу наспіли
Вітри в українських степах.

Остан Тарнавський

ДІДУСЬ БУВ УСУСУСОМ

Як листопад з дерев скидає листя
І в полі в'януть трави та квітки,
Біжать до діда Олексій і Христя,
Щоб їм казав про лицарів казки.

Дідусь колись був бравим Усусусом,
За волю бивсь, за рідний край, поля,
Був молодий з чорнявим чубом й вусом,
А як ішов, здригалася земля.

І, наче казка, залишився спомин
Про волі дні, про рідний вільний Львів,
Як військо йшло, лунав веселий гомін
І синьо-жовтий прапор лопотів.

Тепер дідусь розкажує внучатам
Про славних волі лицарів казки
І мовить: «Діти, ще настане свято,
Що казка-мрія сповниться таки!»

Роман Завадович

ЗАКВІТЧАЛИ ДІВЧАТОНЬКА

Заквітчали дівчатовонька
Стрільцеві могилу,
Замість мали завітчати
Стрілецькою милу.

Невисокий хрест з берези
Заплели віночком,
Замість мали заплітати
Косу барвіночком.

І пісочком висипали
Стежечку довкола,
Замість мали постелити
Рушник до престолу.

Схилилися дві черешні
Наліво й направо,
А на віттях вітер грає
Про стрілецьку славу.

Роман Купчинський

ТРИ БУКВИ СУМ

Три букви СУМ, а скільки змісту!
Єднання душ і рук і серць,
І порив душ полум'янистий,
Що викликає ніч на герць.

Лютує зло за муром тюрем
І дише смертю, наче гад.
Сумівче, чуєш поклик сурем?
Спіши у лаву, стань у ряд!

Сумівче, сонце над тобою,
Ти молодий, ти ранку син,
Ти лицар завтрішнього бою,
Що героїчний збудить чин.

Хай хиляться в зневірі кволі -
Ти непохитний будь, мов дуб!
Твій знак - це символ правди й волі,
Три букви сплетені в Тризуб!

Роман Завадович

МІЙ ДІДУСЬ

Падають листочки у холодній млі,
Брунатні, червоні, жовті й золоті.
Лиш вітер їх гонить, кудись несе,
То грається ніжно, то гнівно мете.

Гей летіть, листочки, далеко летіть
І, може, самотній знайдете там гріб
І хрестик з берези, що колись стояв.
Він, може, стоїть ще, а може, вже впав.

Це дідусь наш рідний за волю поляг,
Як в руках тримав він синьо-жовтий стяг,
І тому у церкві в осінні ці дні
Свічечку я свічу, дідусю, тобі.

І молюся щиро: "Боже, поможи,
Щоб був я відважним, дідусю, як ти.
В обороні волі зі зброєю став
Так як ти, дідусю, у Львові стояв!"

Ой летіть, листочки, аж під Львів летіть,
Бо, може, ще хрест той з берези стоїть.
Вклоніться з подякою ви йому за все -
Україна встала і вічно буде!

ЧЕРВОНА КАЛИНА

Я віру єдину,
Лиш віру єдину
Узяв, наче пісню,
В далекий шлях:
Я вірю в людину,
Я вірю в людину,
Що гілку калини
Тримає в руках.

Червона калина, червона калина,
Корогво свята непомерклих століть!
Минає-стліває усе швидкоплинне
А наша червона калина стоїть!

Стаю на коліна,
На збиті коліна
І землю цілую
Під регіт
І свист
Червона калина,
Червона калина
Дала мені думу,
І душу,
І хист!

Калино, цвіти і палай, і ніколи
Не згасне розкішне багаття твоє
Я вірю в безсмертя народу якому
Червона калина свій цвіт віддає!

БАЛЯДА ПРО ПРАПОР

(уривок)

Україна — це небо блакитне
А в тім небі — зірки золоті,
Сяють нам з високости привітно
Ці два кольори, ніжні й прості.

Україна — це жовта пшениця
І блакитні волошки у ній.
Гей, як любо кругом — подивися! —
В тій країні коханий моїй!

Угорі — небозвід оксамитний,
А внизу — колосисті поля —
Край вітчизняний, край наш привітний
Рідне небо і рідна земля.

Хлопця дівчина в бій виряджала
Воювати за батьківський край
І одне лиш йому наказала;
— Ворогам Україну не дай!

Стій в бою за свою Батьківщину,
Як стояв би за матір свою.
Хай же нам дорогу Україну
Рідний прапор боронить в бою.

Павло Дубів

МОЛИТВУ ЗА ЗЕМЛЮ ЛЕМКІВСЬКУ

Боже великий, наш Творче всесильний!
Були ми в кайданах, були підневільні,
Та рідна земля нас всіх годувала,
Й крильми, наче мати, в біді пригортала.

Та буря страшна від Карпат до Уралу
Нам гнізда зруйнувала.
Розігнані горем, ми бродили світами
Без долі, без волі чужими степами.

О Боже великий, наш батьку єдиний,
Не дай запропасти святій Лемківщині,
Верни нас зі світі у рідні оселі,
Там будем, як вдома, щасливі й веселі.

Возродим від терня святую землю,
Посіємо овес і яру пшеницю,
Обновимо села і храми чудові
І шану складемо Тобі в пісні й любові.

МІЖ НАМИ МУЗИКА БУЛА

Весна буяла у саду,
Ти стрів мене ще молоду,
В твоїх очах любов цвіла,
Між нами музика була.

Та запалала далина,
Тебе покликала війна,
Земля ридаючи гула,
Між нами музика була.

На переможнім знамені
Ти знов весну приніс мені:
Тобою, друже, я жила,
Між нами музика була.

Літа труда і боротьби...
І ось, ми — сиві голуби,
Щоб промінь сонця не погас,
Хай лине музика між нас!

МОЛИТВА УКРАЇНСЬКОГО ЮНАКА

Всевишній Боже, світа володарю,
Прийми молитву, мого серця спів:
До стіп Твоїх складаю щиру вдяку,
Що українцем Ти мене створив.

І що така велика та багата
Моя країна рідна, наче рай,
За те, що став героїв рідним братом,
І, як вони, люблю свій Рідний Край.

За те, що Ти народові моєму
Своїх щедрот і ласки не скупив,
Що дав йому чудову рідну мову,
Найкращу пісню, наче диво з див.

Не позбавляй його своєї ласки,
Йому на власній поможи землі
Добути кращу долю і покласти
Вінець нев'ялий слави на чолі.

Моїй душі дай, Боже, твердість криці,
Будь сторожем думок і діл моїх,
Зроби, щоб чести Рідної Землиці
Поганим вчинком я не сплямив ввік,
Амінь.

Володимир Переяславець

ОЙ У ЛУЗІ ЧЕРВОНА КАЛИНА

Ой, у лузі червона калина похилилася,
Чогось наша славна Україна зажурилася.
А ми тую червону калину підіймемо,
А ми нашу славну Україну,
гей-гей, розвеселимо!

Не хилися, червона калина - маєш білий цвіт.
Не журися, славна Україна - маєш добрий рід.
А ми тую червону калину підіймемо,
А ми нашу славну Україну,
гей-гей, розвеселимо!

Маршерують наші добровольці у кривавий тан,
Визволяти братів-українців з московських кайдан.
А ми тії московські кайдани розірвемо,
А ми нашу славну Україну,
гей-гей, розвеселимо!

Гей у полі ярої пшенички золотистий лан,
Розпочали Січовії Стрільці з москалями тан.
А ми тую ярую пшеничку ізберемо,
А ми нашу славну Україну,
гей-гей, розвеселимо!

Як повіє буйнесенький вітер з широких степів,
То прославить по всій Україні Січових
Стрільців.
А ми тую стрілецьку славу збережемо,
А ми нашу славну Україну,
гей-гей, розвеселимо!

С. Чарнецький

ХТО ТИ?

Чи козак Ти, що з шаблею десь у степах
Загинув в бою тяжким з ворогами?
Чи Стрілець Січовий, що на Київ і Львів
Вирушав в обороні держави?

Чи в УПА ти боровся, скривався в лісах
І загинув в нерівному бою?
Чи дивізії вояк, що брідські поля
Скропив кров'ю — вмер смертю героя?

Старий дуб шелестів і щось тихо шептав:
"Я — символ, я герой є, дитино,
Я дух волі віків, я показую шлях,
Тут стоїть моя тиха могила".

"Волю Ти здобував і собі, і мені,
Бо я з того ж козацького роду...
І воскресла Вона, встала з тюрм і руїн, —
Не віддаймо ж її вже нікому!

ДЕ ЗАРАЗ ВИ?

Де зараз ви, кати мого народу?
Де велич ваша, сила ваша де?
На ясні зорі і на тихі води
Вже чорна ваша злоба не впаде.

Народ росте, і множитья, і діє
Без ваших нагаїв і палаша.
Під сонцем вічності древніє й молодіє
Його жорстока й лагідна душа.

Народ мій є! Народ мій завжди буде!
Ніхто не перекреслить мій народ!
Пощезнуть всі перевертні й прибуду
І орди завойовників-заброд!

Ви, байстрюки катів осатанілих,
Не забувайте, виродки, ніде:
Народ мій є! В його болячих жилах
Козацька кров пульсує і гуде!

Василь Симоненко

ЯК ХЛІБ

Я так люблю, я так люблю тебе,
Моя співуча українська мово!
В тобі шумить Полісся голубе
І дужо хвилі гомонять Дніпрові.

В тобі живе карпатська височінь,
Що манить у незвідане майбутнє,
І степова безкрая широчінь,
І Кобзарева дума незабутня.

Пісні дівчат, налиті колоски,
Янтарної пшениці кучугури...
Ти — сплав мільйонів серць палких,
Що пережив і найлютіші бурі.

Ти, рідна мово, чиста, як роса,
Цілюща й невичерпна, мов криниця.
Святиня наша, гордість і краса,
Ти — розуму народнього скарбниця.

Як легко йти з тобою по землі
І підставлять вітрам, лице відкрите!
Для мене ти — як і насущний хліб,
Без тебе я не зміг би в світі жити.

Григорій Столярчук

КРІС

У заранні Листопада
Піднімався княжий Львів.
Взяв Василько кріса радо
Неповторних, славних днів.

Маршував крізь стріли, крики,
Зі стрільцями — скільки міг,
Хоч важкий той кріс, великий,
Аж збивав Василька з ніг.

Не лякався в битві грізній,
Сам стріляв, як стало сил,
Хоч важкий той кріс залізний,
А такий малий — Василь.

Ніч насуплена, осіння,
Вітер жовте листя ніс...
Впав Василько на каміння,
Біля нього — вірний кріс.

Насувалася навала:
Сотні ворогів лихих.
На камінні щось лежало.
Глянув вітер і затих.

Вітер глянув і полинув
І зі Львова вістку ніс,
Що така мала дитина,
А такий великий кріс!

Леся Храплива-Щур

РОДОВІД

Я виріс в Бескидах високих,
Де сонце у гір на крилі,
Де шумом весняні потоки
Розбуджують тишу землі.

Там радісним щебетом птиці
Вітають оновлений день
І чисті студені криниці
Наснагу дають для пісень.

Гойдали колиску кленову
Зелені вітри з полонин
Й праматері райдужну мову
Пізнав на стежках верховин.

Узяв у дідів своїх вдачу,
Щоб твердо стояти в борні,
Щоб силу і мужність юначу
Віддати, народе, тобі.

О зоряний отчий мій краю,
Мов лебеді твої роки,
Про вас я з любов'ю спітаю
Слова у пісенні вінки.

РІДНІЙ ЛЕМКІВЩИНІ

(уривок)

Лемківщино моя, Лемківщино,
Дивна ружо у сонячний день,
Ти у душу мою солов'їна
Прилинаєш, на крилах, пісень.

Де опришки боролись за волю
Дід грозою згорьованих літ,
Ти дала мені пісню і долю
І відкрила омріяний світ.

Там, за Сяном, де пишна долина
У віночку смерекових віт,
Мов колиска, біленька хатина,
Мій дитячий зарошений слід.

Я тобою живу, Лемківщино,
П'ю з джерел твоїх вічну красу,
І у серці, як матір єдину,
У майбутнє тебе понесу.

ГРУДОЧКА ЗЕМЛІ

Ще в дитинстві я ходив у трави,
в гомінливі трепетні ліси,
де дуби мовчали величаво
у краплинах ранньої роси.

Бігла стежка в далеч і губилась,
а мені у безтурботні дні
назавжди, навіки полюбились
ніжні і замріяні пісні.

Ті пісні мене найперше вчили
поважати труд людський і піт,
шанувать Вітчизну мою милу,
бо вона одна на цілий світ.

З нею я ділити завжди буду
радощі, турботи і жалі,
бо у мене стукотить у грудях
грудочка любимої землі.

Василь Симоненко

ВСТАВАЙ, УКРАЇНО!

(уривок)

Вставай, Україно! Скінчився твій ад!
Шумлять синьо-золоті прапори.
Вперед, українці! Ні кроку назад, -
Женіть з України диктаторський лад,
Женіть страшну нужду і горе!

Європа з'єдналась в культурний союз,
Шануючи кожну людину:
Мій славний народе, не будь боягуз!
Злізай з того воза, що в багнах загруз,
В Європу впровадь Україну!

Вже тисячу років хрест й тризуб блистять
У сяйві Святої Покрови:
Вставай, Україно, твій стяг лопотить!
І голос народний, як буря, гримить,
Об'єднаний вузлом любови.

ЙШЛИ СЕЛОМ

Йшли селом, йшли селом партизани,
По землі, українській невольній землі.
І у кожного зброя була за плечами,
І у кожного смуток і біль на чолі.

Біль і смуток за всю Україну
І за спалені села, за зрубаний сад.
За ту пісню, що чули колись солов'їну,
Але їм вже не було дороги назад.

Бо дорога назад - то неволя,
І ховатися в лісі не будемо ми.
Ми підемо вперед і здобудемо волю.
України своєї ми вірні сини.

Хтось з них пісню почав, і вона пролунала
На всі гори, долини, на весь рідний край.
Щоби знали усі - Україна повстала,
Ти лети, наша пісне, аж за небокрай.

І не всі повернулися з бою додому.
І не всіх дочекається рідна сім'я.
Пам'ятайте ж ви їх, пам'ятайте такими,
Пам'ятай їх завжди, українська земля.

ПОБАЧЕННЯ З ЛЕМКІВЩИНОЮ

(уривок)

Веселі потічки. Величні вершини.
Свище дорога, як замах меча.
Рідна й далека моя Лемківщина
Вигнанця-сина із гір зустріча.

Розкидані лемки, як цвіт різнотрав'я,
Лиш смуток облуди в душі ожива.
Велика Вкраїна взяла не в обійми —
Сама ж бо в обіймах-заковах була.

Спасибі Канаді, Бразилії, Штатам —
Зросла Лемківщина у них в чужині...
І лем Україні, своїй, ріднохатній,
Байдужі були твої дочки й сини.

Пустинна без лемків моя Лемківщина.
Чи двір, чи могилу — нелегко знайти.
І церква, що роду свята берегиня,
Здіймає до неба не наші хрести...

..Ридали потічки, волали вершини,
Як злочин чинили тирані-мужі,
Вирвали лемків із гір Лемковини, —
Тільки не вирвали гори із душі.

Тож ти, Лемківщино, не туж сиротливо —
Живе Україна, а кривда — в ганьбі.
І лемки, як діти твої незрадливі,
Плекатимуть вірність Вкраїні й тобі.

Василь Ковальчук

МОЯ ВІТЧИЗНА-УКРАЇНА

(уривок)

Коли мене отут, на чужині,
Спитають, де моя вітчизна? —
Я відповім: отам, удалині,
Де хмари землю вкрили грізно.

Мов у вінку із квітів запашних,
Лежить, як писанка, країна,—
Земля хоробрих прадідів моїх,
Моя вітчизна — Україна.

Колись давно, пізніш в новітній час
Наш люд ішов рішучим змагом
Проти загарбників хижацьких мас —
Червоних, білих, з чорним стягом.

І кожний раз нескорений народ
Безстрашно йшов у бій кривавий,
Геть відбивав полки чужих заброд
Й підносив знамено Держави!

Коли мене отут, на чужині,
Спитають, де моя країна? —
Я відповім: в далекій стороні,
До болю близька — Україна!

*Клавдія Рошка
Аделяіда, Австралія*

Я ЩЕ МАЛЕНЬКИЙ БУВ

Як ще маленький був у пеленках,
Як янгол Божий станув наді мною,
Мов лицар із мечем грізним в руках,
Та з золотоголосою трубою.

І усміхнувшись любо, дав мені
Сурму, і Божу іскру в душу вдунув,
А потім засіяв в небесному вогні —
І полились, мов спів по віщих струнах,
Святі слова:

— Як виростеш, іди між свій народ
І грай йому, буди, хай рве кайдани!
Сурми, співай, хоч в кігтях перешкод,
Хай Україна з мертвих гордо встане!

Я пам'ятаю ті святі слова
Й бадьоро йду із Божою сурмою,
І граю мужньо: Лицарю, вставай!
Вітчизна у вогні! Іди до бою!

Навіки проклятий нехай засне в ярмі,
Кого моя грімка сурма не збудить!
Вставайте! Пути рвіть, раби німі,
Хай голос ваш почує світ — ви ж: люди!

НА УКРАЇНІ ЯСНА ЗОРЯ

(уривок)

На Україні ясна зоря
Зійшла з-за моря— "Щасть Боже"!
Ясним промінням тьму просвітила,
Людей збудила— "Дай Боже"!

На Україні красна невіста
Якби Пречиста —"Щасть Боже"!—
На руках носить красне дитятко,
Як соколятко — "Дай Боже"!

Тота невіста, треба нам знати,—
"Вкраїна Мати"—"Щасть Боже"!
А на руках їй красна дитина,
То "Січ" єдина— "Дай Боже"!

— Ой світи, світи, ясная зоре,
Вкраїнська доле —"Щасть Боже"!—
На Україні вже не погасни,
Волю принеси — "Дай Боже"!

Щоб Україна вільна зростала,
Лиха не знала — "Щасть Боже"!—
А усі люди щасливі були,
"Много літ" жили — "Дай Боже"!

Іван Дмитренко